

Zaak C-260/09 P

Activision Blizzard Germany GmbH tegen Europese Commissie

„Hogere voorziening — Artikel 81 EG en artikel 53 EER-Overeenkomst — Markt voor videospelconsoles en spelcassettes van Nintendo — Beperking van parallelexport op die markt — Overeenkomst tussen fabrikant en exclusieve distributeur — Distributieovereenkomst die passieve verkoop toestaat — Vaststelling van wilsovereenstemming bij ontbreken van rechtstreeks schriftelijk bewijs van beperking van verkoop — Bewijsniveau dat voor vaststelling van verticale overeenkomst is vereist”

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 10 februari 2011 I - 422

Samenvatting van het arrest

1. *Hogere voorziening — Middelen — Onjuiste beoordeling van feiten — Niet-ontvankelijkheid — Toetsing door Hof van beoordeling van feiten en bewijsmateriaal — Uitgesloten, behoudens geval van onjuiste opvatting*
(Art. 225 EG; Statuut van het Hof van Justitie, art. 58, eerste alinea)
2. *Mededinging — Mededingingsregelingen — Overeenkomsten tussen ondernemingen — Bewijs van bestaan van overeenkomst*
(Art. 81, lid 1, EG)
3. *Mededinging — Mededingingsregelingen — Overeenkomsten tussen ondernemingen — Overeenkomst tot belemmering van parallelexport*
(Art. 81, lid 1, EG)

4. *Hogere voorziening — Middelen — Ontoereikende motivering — Impliciete motivering door Gerecht — Toelaatbaarheid — Voorwaarden*
 (Art. 225 EG; Statuut van het Hof van Justitie, art. 36 en 53; Reglement voor de procedure van het Gerecht, art. 81)

1. Uit artikel 225 EG en artikel 58, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie volgt dat het Hof niet bevoegd is om de feiten vast te stellen noch, in beginsel, om de bewijzen te onderzoeken die het Gerecht daarvoor in aanmerking heeft genomen. Wanneer deze bewijzen regelmatig zijn verkregen en de algemene rechtsbeginselen en de procedurevoorschriften inzake de bewijslast en de bewijsvoering zijn geëerbiedigd, staat het immers uitsluitend aan het Gerecht om te beoordelen welke waarde aan de hem voorgelegde bewijzen moet worden gehecht. Deze beoordeling levert dus geen rechtsvraag op die als zodanig vatbaar is voor toetsing door het Hof, behoudens in het geval van een onjuiste opvatting van de bewijzen. Een onjuiste opvatting moet overigens duidelijk uit de stukken van het dossier blijken, zonder dat de feiten en de bewijzen opnieuw moeten worden beoordeeld.

(cf. punten 51, 53)

2. Het bewijsniveau dat is vereist voor het vaststellen van een de mededinging

beperkende overeenkomst in het kader van een verticale verhouding, is in beginsel niet hoger dan het niveau dat is vereist in het kader van een horizontale verhouding. Het klopt weliswaar dat elementen op basis waarvan bij horizontale verhoudingen in voorkomend geval tot het bestaan van een de mededinging beperkende overeenkomst tussen concurrenten kan worden geconcludeerd, soms ongeschikt zijn om in het kader van verticale verhoudingen tussen fabrikant en distributeur tot het bestaan van een dergelijke overeenkomst te concluderen, aangezien in zulke verhoudingen bepaalde contacten geoorloofd zijn. Dit doet evenwel niet af aan het feit dat het bestaan van een onrechtmatige overeenkomst moet worden beoordeeld tegen de achtergrond van alle relevante elementen en van de economische en juridische context, die van geval tot geval verschilt. Of de totstandkoming van een met artikel 81, lid 1, EG strijdige overeenkomst kan worden vastgesteld op grond van een bepaald bewijselement, kan dus niet abstract worden beoordeeld naargelang het gaat om een verticale of een horizontale verhouding, waarbij dit element los wordt gezien van de context en van de andere factoren die het concrete geval kenmerken.

(cf. punten 71-72)

3. Voor de vaststelling dat er een overeenkomst bestaat die ertoe strekt de parallel-export te belemmeren en die dus in strijd is met artikel 81, lid 1, EG, behoeft het Gerecht niet in alle gevallen na te gaan of er een systeem van toezicht en sancties bestond.
- uiteenzetting moet geven die volledig en één voor één alle argumenten van de partijen volgt. De motivering van het Gerecht kan dus impliciet zijn, mits de belanghebbenden de redenen kunnen kennen waarom het Gerecht hun argumenten heeft afgewezen en het Hof over voldoende elementen beschikt om zijn toezicht uit te oefenen.

(cf. punt 77)

4. De op het Gerecht rustende motiveringsplicht houdt niet in dat het een

(cf. punt 84)